

[O. Andersen.]

nu gaaet ca. et Aar siden da, og Forholdene ude i den store Verden har ikke i den Tid, der er gaaet, formet sig særlig lysteligt; og dog er Forholdene herhjemme endnu saaledes, at den store Katastrofe, den, man allerede ventede for et Aar siden, heldigvis endnu ikke er naaet til vort Fædreland. Ja, til Trods for, at Priserne paa Landbrugsprodukter siden da er faldet ikke saa lidt, er dog de mange Profetier om, at Landbrugere i Hobetal kom til at gaa fra deres Ejendomme i 1931, heldigvis ikke gaaet i Opfyldelse.

Af de ca. 220 000 Landejendomme, som vi skal have i vort Land, er i de første 9 Maaneder af indeværende Aar, for hvilke der foreligger Statistik, 896 blevet bortsolgt ved Tvangsauktion. Altsaa 896 af de 220 000 Landejendomme, der findes i vort Land, har i de sidste 9 Maaneder maattet skifte Ejer, og, siger de sagkyndige paa dette Omraade, for adskillige af de Ejendomsbesiddere, som saaledes har mistet deres Ejendom, er Forholdet det, at man i Forvejen vidste, at de under en Konjunkturedgang maatte bukke under, enten fordi de var udygtige til deres Fag, eller ogsaa fordi de sad med en paaviselig stor Gæld. Altsaa det forekommer mig, at naar Forholdene har ligget saadan, som disse Tal viser os, indtil dette Øjeblik, er de store Profetier, der blev fremsat, absolut ikke gaaet i Opfyldelse.

Men dertil kommer endelig, at det er jo ikke saadan, at man ikke tidligere har kendt til Tvangsauktioner indenfor Landbruget. Hvert Aar har sine Tvangsauktioner. Det kan være større eller mindre Tal, man møder frem med, men vil vi f. Eks. tage de 4 foregaaende Aar og dør sammenligne Antallet af Tvangsauktioner i samme Maaneder med Antallet i indeværende Aar, vil vi overfor indeværende Aars 896 Tvangsauktioner for 1930 komme til 211, for 1929 til 402 — man mærker, nu begynder det at stige —, for 1928 er Tallet helt oppe paa 797, og i 1927 er det oppe paa 728. Det vil altsaa sige, at disse Tal fortæller os, at man ikke skal længere tilbage end til de 2 Aar, hvor det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var Regeringschef, for at træffe Tal paa Tvangsauktioner, der ligger ret nær op ved det Tal, der kan konstateres for indeværende Aar.

Et andet Forhold, der ogsaa er værd at tage med i Betragtning, naar man taler om Landbrugets Rentabilitet og den Krisetilstand, som det er inde i, er Bevægelsen i Landbosparekassernes Indskud. Statistisk Departement inddeler Sparekasserne i 3

Kategorier, den ene omfattende København, den anden Købstæderne og den tredje selve Landet. Hvis vi nu ser, hvad Landbosparekasserne har haft af Indskud i bestemte Perioder og dør tager August 1929 som Udgangspunkt, viser det sig, at der som Indskud i Landbosparekasserne den 1. August 1929 stod i alt 296,3 Mill. Kr.; dette Beløb vokser i 1930 til 311,5 Mill. Kr. for i 1931 at være oppe paa 312,6 Mill. Kr. Altsaa trods daarligere Tider indenfor Landbruget er Forholdet dog dette, at Landbrugets Sparekasser efter at have klaret den vanskelige Terminsmaaned Juni 1931 ligger inde med Indskud, der ligger 16,3 Mill. Kr. over de Indskud, der indestod i Landbosparekasserne i 1929, det Aar, jeg alligevel vil vove, trods alle Protester fra Landboernes Side, at betragte som et godt Aar for Landbruget.

Naar jeg nu har fremsat disse Bemærkninger, saa skyldes det ikke den Omstændighed, at jeg ikke er klar over, at Landbruget for Tiden har visse Besværligheder. De, der vil gøre sig den Umage, kan læse den Tale jeg holdt i Borgerrepræsentationen vedrørende dette Forhold, og de vil dør se, hvorledes jeg saa paa Forholdet den Gang. Udviklingen er nemlig gaaet i den Retning, jeg den Gang var angst for, og jeg kan derfor godt forstaa, at det nu ikke mere er saa godt for Landbruget, som ønskeligt var. Men naar jeg fremsætter disse Betragtninger, skyldes det den Omstændighed, at jeg derigennem vil dokumentere, hvor stærkt man overdrev i Fjor fra Landbrugets Side, og hvor varsom man skal være med at lytte til de Kriseaab, der lyder, og som jo i den allerseneste Tid er blevet stærkt forøget gennem den Fællesaktion mod Arbejderne, som reaktionære Politikere, organiserede Arbejdsgivere og store Landbrugere har ført frem under Kravet: Nedsættelse af de sociale Udgifter og lavere Arbejderlønninger. At man kan faa Landbruget til at gaa med ind i en Aktion i den Retning, er mig i Virkeligheden ganske uforstaaeligt. Jeg er selv for ung til at kunne erindre 80ernes Krise for Landbruget, men jeg var dog den Gang allerede saa gammel, at jeg som boende i et udpræget københavnsk Arbejderkvarter kan huske, hvorledes Arbejderne levede deres Liv den Gang. Den Gang var det hverken Arbejderlønninger eller sociale Udgifter, der fremkaldte Krisen indenfor Landbruget. Arbejderens eneste Søndagsluxus den Gang var nemlig et Par blankpudsede Træsko, og han nærede selv den Opfattelse, at han intet Krav havde paa det Samfund, som han dog selv var Medlem af. Og Guderne skal vide, at Arbejderne den Gang hverken var for-